

FOC NOU

15 cts.

15 cts.

Setmanari portantveu dels Centres d'Esquerra Republicana de Catalunya

Any I

SANT ADRIA DE BESOS, 21 D'ABRIL DE 1934

Núm. 2

Anant pel món

Amic lector, creume, s'aprent tant quan fas més cap enllà, enllà, unes vegades a Ponent, altres cap a Llevant, però més enllà ont vagis, si ets quelcom observador, si cerques ço que's troba dins la psicologia d'homes i cares que't rodejen veuras un món nou que no sabrias mai que existís.

Vos vull explicar un cas, que si no fes fàstic fàstic faria riure, puig jo no he sigut mai de les cares serioses de la vida; i era, a una ciutat de Menorca, com tots sabeu, la illa té dues capitalitats, la Buròcrata i la Eclesiàstica, doncs bé, a n'aquesta darrera ont la religiositat és una casa seriosa esdevingué el succeït.

Cam tot poble servent de la Religió no hi pot mancar, a més de l'església i capelles, la presó de monjes, i per les famílies serà sempre una honra tenir una filla, professa del convent de la localitat, en efecte, al referit poble i ciutat no hi manca la dita presó i és rigurosament exacte el fet, que com a home, no pot menys de repugnar-me i condemnar amb totes les meves forces.

Una de les minyones empresonades, per la Religió, tenia els seus pares a la localitat, i esdevingué el cas, que un dels dos que li demanaren el sí, i la vida, enllità, i en el moment del traspàs demanà poguer dir adeu a la seva filla, i per tota contesta rebé la notícia de que els manaments de la seva Religió no li permetien eixir de la clausura que ella s'havia imposat.

Doncs bé, un temps després, enmalal i un altre dels dos que la portaren al món, i ja estava proclamada la República, i el bon malalt demanà de tot cor poguer dar-li el comiat al sér estimat de la vida i de no tornà a ésser negada la visita a n'al que deixava el món dels vius per anar a lo desconegut.

Peró heus ací que venen les eleccions de diputats, i la Religió que no deu ficar-se amb política, autoritza a l'empresonada a que surti i dongui el

vot, i el que no va poguer fer a n'els sers que van donar-li la vida, podia fer-ho a n'els lerrouxistes, ja podia eixir, ja podia, sense cometre cap pecat, la Religió la contradia una vegada més, ja valdrà tenir escrit la màxima magnífica: «Honraràs pare i mare», però no la compliràs si tens que visitar la cambra mortuorla dels que't donaren vida, però si venen eleccions i tens que donar el vot a n'els enemics i traidors de la República, pots sortir neta i trencar amb els lligams de clausura, l'Església ja sabrà perdonar-te, la Religió és un convencionalisme.

I el temps que'ns dóna experiència i ens fa més capacitats, em pregunto, quin judici pot formar-se'n d'aquesta indigna actuació d'una gent tan despreciable, i ficseu-vos bé, per votar a uns homes que ahir els hi volien aixecar les faldilles per deshonrar-les, i les volien fer moces per força.

A no ser que també contestin com els lerrouxistes, que quan els acusen de conturbenis i traicions, contestan amb la cançó de la prestíbula: *a mucha panza...*, però jo els hi pregunto, aont la teniu, políticament sou uns invertits.

Quina trista semblança entre'ls religiosos i els lerrouxistes, uns i altres no senten el que prediquen, són els mercaders, que prostitueixen el poble, fan de les seves màximes, no el sacerdoci sinó el benefici, dels malvats, que aprofitant-se de la ignorància dels uns i de la picardia dels altres viuen i se n'enriqueixen.

Peró no's preocupeu, a Catalunya no hi podran pas, ni uns ni altres, i per qué no hi passar, catalans, tots els que sigueu homes humans, estigueu ben junts, ben agermanats, colze amb colze i repetim tots a una aquell crit històric:

«Via fóra, traidors!»

SANT MARC